

Leszkay András bácsi Moha-meséje

A nap hőse

Egy este Gyopár bátyám barátjával, Pantallóval beszélgettem kerti padocskánkon. Pantalló tizenhat éves lehetett, én tizenegy. Elmondtam neki, hogy még sosem mertem felülni a budapesti Vidám Parkban a hullámvasútra meg a csodakerékre, és nem merek átmenni a forgó hordón sem. Attól tartok, hogy valami baj ér. Pantalló csa csinak meg gyávának nevezett, és kijelentette, hogy nem szabad ilyennek maradnom. Indítványozta, hogy utazzunk be vasárnap Budapestre, menjünk el a Vidám Parkba mind a négyen, ő, Gyopár bátyám, Ugribugri öcskösöm meg én. Édesapám megbízott Pantalló higgadtságában, beleegyezett hát a tervbe, és vasárnap reggel vonatra ültünk.

Úgy gondoltam, legkevésbé a csodakerék veszedelmes, azzal kezdem bátor tetteim sorozatát. Persze féltem attól is, szívesen álltam hát meg társaimmal más bódék előtt, azzal is később kerül sor rá. Az egyikben karikákat lehetett dobálni rudacsókára, és aki talált, megnyerte a rudacska mellett fekvő tárgyat. Ugribugri izgatottan megragadta a karomat: „Nézd, Moha! Mogyorós csokoládé!” A mogyorós csokoládét mind a ketten nagyon kedveltük. Én mégis legyintettem: „Úgysem találunk!” Ugribugri azonban befizetett magáért, kapott három karikát, és már az elsővel meg is nyerte a csokoládét. De rögtön ijedten is nézett Gyopár meg Pantalló felé. Mindhárman tudtuk, hogy arra gondol, ha előttünk bontja ki, illik megosztania velünk, és neki csak a negyedrésze jut. Zsebre is dugta gyorsan, és zavartan mondta: „Dobjatok ti is! Nagyon könnyű eltalálni.” Nevettünk egyet csokoládéféltésén, és továbbmentünk.

Elhatároztam, hogy összeszedem minden akaraterőmet, mégis, amikor a csodakerék épülete elé értünk, inamba szállt a bátorságom. Növelte rettegésemet, hogy Ugribugri még el is szaladt, nehogy bekényszerítsük. Pantalló nevetett rajta: „Fél is a kisöreg, az biztos, de a csokoládét is meg akarja enni, amíg mi bent vagyunk.” Aztán vállamra tette a kezét: „No, Moha! Mutasd meg, hogy legény vagy a talpadon!”

Amikor már befizettünk, és a bejutásra várakoztunk, Ugribugri

ri visszamerészkedett, és csodáló tekintettel nézett engem. Nagyon jólesett, hogy bámulja bátorságomat, csodálataért gondolatban még azt is megbocsáttam neki, hogy nélkülem készül megenni a mogyorós csokoládét, noha tudja, mennyire kedvelem én is. Mihelyt először repített a kerék a párnázott falhoz, azonnal megszűnt a félelmem, még szégyelltem is, hogy féltem ettől a semmiségtől. Kifelé jövet Gyopár megjegyezte: „Meglátjátok, elő fog állni vele az öcskös: megint akar dobálni, hogy még egy tábla csokoládét megehessen!” És csakugyan! Mihelyt Ugribugri kibámulta magát a hősiességemen, és már lé-

pegettünk az elvarázsolt kastély felé, így szólt: „Én szeretnék előbb valami célba dobálást csinálni... vagy olyasfélét... ahol nyerni lehet.” Jelentősen összenéztünk, és megálltunk vele az útba eső hajóverseny előtt. Kicsiny hajókat kellett vízszaggal fecskendezni, azzal hajtani előre. Az öcskös azonban nem a hajókat, hanem a nyerepménytárgyakat vizsgálta. Aztán továbbindult: „Ez nem jó hely!” Értettük, és kuncogtunk. Nem volt mogyorós csokoládé a nyerepménytárgyak között. Egy másik játszóhelyen azonban volt. De itt nyílegyenesen kellett labdát dobni, az pedig nehéz mesteriség. Ugribugri tüstént kért is minket: „Gyerünk vissza a karikadobálósához!” Csakhogy én most már minél előbb büszkélkedni vágyódtam azzal, hogy van akaraterőm belépni a forgó hordóba is. Dobott hát célba ott, ahol voltunk. Háromszor is befizetett labdáért, de mind a kilenc dobással hibázott, és elszontyolodva mondogatta: „A karikadobálósánál biztosan sikerülne...”

A forgó hordón csak az mehetett át, aki előbb végigment az elvarázsolt kastély mókáin. Én csak a hordótól féltem, de Ugribugri a kastélytól is. Rábeszélésünkre nagy nehezen bejött ugyan, de előbb meg kellett mutatnunk neki, hogy nem lesz kénytelen átmenni a hordón, máshol is kijöhet. A hordó előtt egyébként az a meglepetés is ért, hogy Gyopár sem ment át rajta. Azt mondta, nem fél, már többször át is ment, de most új cipő van rajta, síkos a talpa, elcsúszhat. Rajtam nem volt új cipő, mégis szükség volt minden akaraterőmre, hogy belépjek. Miután elesés nélkül kijutottam belőle, nagy örömmel vettem észre, hogy Ugribugri is, Gyopár is ott vár már, végignézték bátor átvonulásomat. Pantalló, aki

mögöttem jött át, megveregette a vállamat: „Jól van, Moha... Te vagy a nap hőse!” Gyopár zavarban volt egy kissé, amiért elkezdte a hordót, igyekezett hát szakembernek mutatkozni: „Úgy van, Moha a nap hőse! Emlékszem, én is féltém, amikor először mentem át. Te azonban, Ugribugri, szégyellheted magad, gyáva vagy.” Pantalló védte az öcskös: „Ne bánts, nem tehet róla! Nincs olyan nagy akaratereje, mint Mohának.” Nagyon jólesett, hogy a nap hőseinek neveznek, de az akaratereő, ahogyan közeledtünk a hullámvasúthoz, mintha párologott volna belőlem.

Megint készségesen megálltam hát, amikor az öcskös felkiáltott: „Mogyorós csokoládé! Itt csak horgászni kell érte!” De ez a „csak horgászni” nehezebb volt, mint egyenesen dobni a labdát. Imbolygó horoggal kellett celluloid halakat kifogni. Hiába fizetett be háromszor is az öcskös, nem nyert. Még szomorúbban bandukolt hát tovább a hullámvasút felé, én meg egyre inkább szorongva. Egy percre még elvonta figyelmemet rémületemtől egy esemény: az öcskös a hullámvasútra sem mert felülni, és Pantalló buzgón igyekezett rábeszélni. De azt hiszen, inkább engem akart bátorítani. Láthatta rajtam, mennyire félek. Gyopár ezt mondta neki: „Ne kínlódj Ugribugrival, nem érdemes. Ha Moha a nap őse, az öcskös a nap szégyenlovagja.” Pantalló nevetett: „Csokoládélovag!”

Miután vonatcskánk végigfuttotta a hullámos állványzatot, és épségben kiszálltam, Pantalló így szólt Ugribugrihoz: „Hja, neki nem csokoládén jár az esze!” Ez azonban nem akadályozta meg az öcskösöt abban, hogy ne kérje újból és újból: menjünk vissza a karikadobáláshoz, ott biztosan nyerni fog. De még körhintáztunk, utaztunk a kisvasúton, és csak legvégül, újabb könyörgésére mentünk vissza. Boldog volt, hogy visszamegyünk. Csakhogy akkor már későre járt, indulnunk kellett a pályaudvarra, siettünk hát a dobálással. Ez persze nyugtalanította, elhamarkodva dobált, s noha ötször is befizetett, nem talált. Nagyon szomorúan lépegett kifelé velünk, és mondogatta:

„Pedig olyan nagyon bíztam a karikadobálásban...”

Késő este értünk haza. Szüleink már megvacsoráztak, de odaültek hozzánk a verandára, mialatt ettünk, és hallgatták véleményeinket. Meghívták vacsorára Pantallót is, ő meg elmondta nekik, hogy én nagy akaratereővel háromszor is legyőztem félelmemet, és hogy én vagyok a nap hőse. Ugribugriról viszont Gyopár mondta el, mennyire félt, még a csodakerékre sem mert ráülni, egymaga megette a csokoládét, és egész délután azon járt az esze, hogy még egy táblához jusson. Az öcskös hamarosan el is köszönt, és ment mosdani, lefeküdni. Látszott rajta, hogy fáradt. Amikor én is be mentem szobánkba, már aludt. Nehezemre is esett, hogy nem dúdolgathatok mosdás közben, mert hát annyira jókedvűvé tett a cím: A nap hőse!

De hiszen hamarosan torko-

mon is akadt volna a nótá. Amikor ugyanis félrehajtottam a takarót, hogy lefeküdjem, óriási meglepetés ért: ott volt a párnámon – a tábla mogyorós csokoládé. Nagyon szégyelltem magam. Nem ette meg tehát az öcskös, hanem eltette énnékem, vagy legalábbis azért, hogy majd együtt együk meg. Én meg akaratereőmre büszkén ültem rá újból és újból a csodakerékre, és biztos voltam abban, hogy közben ő mohón fogyasztja. És azért akart még egyszer nyerni, hogy mindkettőnknek egy-egy egész tábla jusson. Nem bírtam megállni, hogy föl ne ébresszem egy percre, és legalább ennyit ne mondjak neki: „Te vagy a nap

hőse, nem én. Milyen nehéz lehetett megállni, hogy ne edd meg!” Az első pillanatban nem értette, miről beszélek. Aztán elmosolyodott: „Dehogyan volt nehéz! Hiszen tudom, hogy nagyon szereted!” Szinte veszekedtem vele: „Dehogyanisem volt nehéz! Ahhoz kellett csak az igazán nagy akaratereő! Megyek is, és megmondom mindenkinek!” Utánam kiáltott: „Ne menj!” De én úgy, ahogy voltam, pizzamában szaladtam szüleink ajtajához. Szobájukban azonban már sötét volt, és csönd. Nem mertem zavarni őket. De Pantalló és Gyopár még a kertipadocskán beszélgetett. Odaszaladtam hozzájuk: „Tudjátok meg, hogy Ugribugri nem ette meg a csokoládét, hanem eltette nekem! És mi még szidtuk, hogy nincs akaratereje! Ő a nap hőse, nem én. Majd mondjátok neki ti is!” De rögtön meg is döbbentem. A két fiú ugyanis nevetni kezdett. Gyopár éppenséggel vihogott, és azt mondta: „A nap hőse? A nap csacsija! Ha lett volna esze, megette volna.” Pantalló észrevette megdöbbenésemet, abbahagyta a nevetést, nagy nehezen elfojtotta gúnyos mosolygását is, és komolykodva így szólt: „Szép tőle, hogy eltette neked... nagyon szép. De azért... nyugodtan meg is ehette volna. Nem a világ egy tábla csokoládé.” Ekkor újból kipuffant belőle a nevetés, Gyopár vihogása meg felerősödött.

Feldúltan mentem vissza szobánkba: Mit tudják ezek, milyen óriási dolog egész délután nem bontani ki egy tábla mogyorós csokoládét, ha annyira szereti az ember, mint az öcskös meg én! Ugribugri felkönyökölt: „Valami bajod van?” Hallgattam. „Biztosan csúfolódtak. Mondtam, hogy ne menj. Nem kellett volna megmondani. Holnap megesszük.” Azzal feje alá gyömöszölte kispárnáját. És egy perc múlva már aludt is. Lefeküdtem magam is, de én még sokáig ébren voltam. Behallatszott a nyitott ablakon Gyopár meg Pantalló beszélgetése, nem bírtam hát megfedkezni arról, hogy fontos volt nekem a dicséretük, és nagyon szégyelltem magam.